

અરબી-ગુજરાતી

કુરઆને મજીદ

પારા-૯

- : પ્રકાશક : -

હાજી નાજી મેમોરીયલ ટ્રસ્ટ

માળી ટેકરા, આંબાચોક, ભાવનગર

ફોનનંબર : (૦૨૭૮) ૨૫૧૦૦૫૬ / ૨૪૨૩૭૪૬

... Kitab Downloaded from ...

www.hajinazi.com

● **LIKE US ON FACEBOOK** ●

HOME | કુરઆને મજીદ (પારા-૯) -1 | **VISIT US**

નોંધ.....

→ વધુ કિતાબો ડાઉનલોડ કરવા માટે www.hajinaji.com પર લોગ ઓન કરો.

→ કિતાબમાં કોઈ ભૂલચૂક જણાય તો જાણ કરવા વિનંતી.

hajinajitrust@gmail.com

અનુક્રમણિકા

નં.	સૂરાનું નામ	પેજ
૭	સૂર-એ-અઅરાફ (આયત ૮૮ થી ૨૦૬)	૪
૮	સૂર-એ-અન્કાલ (આયત ૧ થી ૪૦)	૯૨

سورة الأعراف / સૂરચે અઅરાફ

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَشْعِيبُ
وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ
أَلَوْ كُنَّا كُرْهَيْنَ ۝۸۹

(૮૮) તેની કૌમના આગેવાનો કે જેઓ ગર્વિષ્ટ
હતા તેમણે કહ્યું કે અય શોઅયબ ! અગર તું અને
તારી સાથે જેઓ ઇમાન લાવ્યા છે તેઓ અમારા
શહેરમાંથી જરૂર કાઢી મૂકીશું અથવા અમારા
ધર્મમાં પાછા આવવું પડશે (શોઅયબે) કહ્યું, શું
અમે (તમારા ધર્મ પ્રત્યે) તિરસ્કાર ધરાવતા હોઈએ
તો પણ (યાલ્યા આવીએ) ?

قَدْ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّيْنَا
 اللَّهُ مِنْهَا ط وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ
 رَبُّنَا ط وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ط عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا ط رَبُّنَا
 افْتَحَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾

(૮૯) અલ્લાહ અમને તેનાથી મોક્ષ આપી ચૂક્યા
 પછી પણ જો અમે તમારા ધર્મમાં પાછા ચાલ્યા
 આવીએ તો ખરેખર (તે એના જેવું થાય કે)
 અમોએ અલ્લાહ પર જૂઠો આરોપ મૂક્યો; અને
 અમને આ યોગ્ય નથી કે અમે તે (તમારા ધર્મ)માં
 પાછા ચાલ્યા આવીએ સિવાય કે અમારા
 પરવરદિગારની ઇચ્છાજ એવી હોય; અમારા

પરવરદિગારનું જ્ઞાન દરેક વસ્તુને આવરી લે છે; અમોએ અલ્લાહ ઉપરજ ભરોસો કર્યો છે; અય અમારા પરવરદિગાર! તું અમારી તથા અમારી કોમ વચ્ચે ખરો ફેંસલો કરી દે, અને તુંજ સૌથી ઉત્તમ ફેંસલો કરનારો છે.

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِيِنَّ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا
انْكُم اِذَا الْخُسِرُونَ ﴿٩٠﴾

(૯૦) અને તેની કૌમમાંથી જેઓ ઇમાન લાવ્યા ન હતા તેમના આગેવાનોએ કહ્યું કે જો તમોએ શોઅયબની તાબેદારી કરી તો એ હાલતમાં તમે નિ:સંશય હાનિ ભોગવનારા થઇ જશો.

فَأَخَذْتَهُمُ الرَّجْفَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جُثِيمِينَ ﴿٩١﴾

(૯૧) પછી તેમને ધરતીકંપે પકડી લીધા, જેથી તેઓ એકાએક પોતાના ઘરોમાં (જીવ વગરના) ઊંધે મોઢે પટકાઈ ગયા.

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ الَّذِينَ كَذَّبُوا
شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾

(૯૨) જેમણે શોઅયબને જૂઠલાવ્યો હતો (તેઓ એવા બરબાદ થઈ ગયા) કે જાણે તેઓ તે (ભૂમિ)માં ક્યારેય વસ્યાજ ન હતા; જેમણે શોઅયબને જૂઠલાવ્યો તેઓજ હાનિ ભોગવનારા હતા.

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰ قَوْمِ لَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ رِسَالِٔ رَبِّىَّ
 وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۚ فَكَيْفَ اَسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كٰفِرِيْنَ ۙ ﴿٩٣﴾

(૯૩) જેથી તેણે (શોઅયબે) તેમના તરફથી મોંઢું ફેરવી લીધું અને કહ્યું કે અય મારી કૌમ ! ખરેખર મેં તમને મારા પરવરદિગારના સંદેશા પહોંચાડી દીધા હતા અને તમને (સદ) બોધ પણ આપ્યો હતો, ત્યારે હવે હું કાફિર લોકોની (માઠી દશા માટે) શાને શોક કરું ?

وَمَا اَرْسَلْنَا فِيْ قَرْيَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّا اَخَذْنَا اَهْلَهَا بِالْبِاسِ
 وَالظُّرِّ اٰلِ لَعَلَّهُمْ يَضُرُّوْنَ ۙ ﴿٩٣﴾

(૯૪) અને એવું નથી બન્યું કે અમોએ કોઈ વસ્તીમાં પયગમ્બર મોકલ્યો હોય અને તેના રહેવાસીઓને કંગાલીયત અને સંકટમાં સપડાવ્યા ન હોય; આ એટલા માટે કે કદાચને તેઓ (અમારી આગળ) કરગરે.

ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

(૯૫) પછી (જ્યારે તેઓ કરગર્યા ત્યારે) અમોએ તેમના દુઃખને સુખમાં બદલી નાખ્યાં, અહીં સુધી કે તેઓ ઘણાં (સંખ્યામાં) વધ્યા અને કહેવા લાગ્યા કે ખરેખર અમારા બાપદાદાઓ પર પણ દુઃખ અને સુખ (સર્વ કાંઈ) વેઠી ચૂક્યાં છે. (તેમના એ

अनुपकारी विचारोने लीधे) पछी तेमनी
अज्ञातानी हालतमां ओरिंता अमोअे तेमने
(अआबमां) गिरइतार कर्या.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ
مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾

(९६) अने जो ते वस्तीवाणायो धमान लछ
आवते तथा डरता रहेते तो अमे तेमना पर
आकाश तथा जमीननी बरकतो (ना द्वार) उघाडी
नाभते, परंतु तेमणे (रसूलोने) झूठलाव्या पछी

તેમની કરણીઓના કારણે અમોએ તેમની
(અઝાબમાં) ગિરફતાર કર્યા.

أَفَأَمِّنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾

(૯૭) શું શહેરવાસીઓ આ (વાત)થી નિર્ભય થઈ
ગયા છે કે અમારો અઝાબ તેમને રાત્રિમાં પકડી
લે એવી સ્થિતિમાં કે તેઓ નિંદ્રાધીન હોય?

أَوْ أَمِّنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾

(૯૮) અથવા શું શહેરવાસીઓ આ (વાત)થી
નિર્ભય થઈ ગયા છે કે અમારો અઝાબ તેમને
ઘોળે દિવસે પકડી લે એવી સ્થિતિમાં કે તેઓ
ખેલકૂદમાં (રચ્યા - પચ્યા) હોય?

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ ۗ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾

(૯૯) શું ત્યારે તેઓ અલ્લાહની તદબીરથી નિશ્ચિત થઈ ગયા છે ? જો કે અલ્લાહના દાવપેચથી માત્ર હાનિ ભોગવનારાઓ સિવાય કોઈ નિશ્ચિત રહેતો નથી.

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرْتُوثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ
أَصْبَنُهُمْ بِدُنُوبِهِمْ ۗ وَنَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾

(૧૦૦) શું આ બીના તે લોકોને-કે જેઓ આગલા (નાશ પામેલા) માલિકોની પછી આ ભૂમિના વારસ

થયા છે-સ્પષ્ટ કરી નથી દેખાડતી કે જો અમે
ચાહતે તો તેમના ગુનાહોને લીધે તેમના પર પણ
મુસીબત નાખી દેતે અને તેમના અંતઃકરણો પર
એવી મહોર મારી દેતે કે તેઓ (કાંઈ) સાંભળી શકે
નહિ?

تِلْكَ الْقُرَى نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِهَا ۗ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ
رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ۗ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ ۗ
كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الْكٰفِرِينَ ﴿١٠﴾

(૧૦૧) (અથ રસૂલ!) આ એજ વસ્તીઓ છે કે જેની
કેટલીક ખબરો અમે તને વર્ણવીએ છીએ, અને
ખરેખર તેમના પયગમ્બરો તેમની પાસે ખુલ્લી

દલીલો લઈને આવ્યા હતા, પરંતુ જેને તેઓ પ્રથમ જૂઠલાવી ચૂક્યા છે તેને (હવે પણ) કોઈ રીતે માને તેમ નથી; એવી રીતે અલ્લાહ ઇન્કાર કરનારાઓના અંતઃકરણો પર મહોર મારી દે છે.

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ ۚ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ

لَفٰسِقِيْنَ ﴿١٠٢﴾

(૧૦૨) અને અમોએ તેઓ માંના ઘણાખરાઓને (સ્વ) વચન પાળતા જોયા નહિ, બલકે અમોએ ખરેખર તેઓ માંના ઘણાઓને આજ્ઞા ભંગ કરનારા જોયા.

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمُ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ

فَظَلَمُوا بِهَا ۗ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾

(૧૦૩) તેમના પછી અમોએ મૂસાને અમારી નિશાનીઓ આપીને ફિરઔન તથા તેના સરદારો તરફ મોકલ્યો, પરંતુ તેઓ તે (નિશાનીઓ) પ્રત્યે ઉધ્ધતાઈ પૂર્વક વર્તયા, માટે જો કે ફસાદ કરનારાઓનું કેવું પરિણામ આવ્યું!

وَقَالَ مُوسَىٰ يُفِرُّ عَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

(૧૦૪) અને મૂસાએ ફરમાવ્યું કે અય ફિરઔન! નિ:સંશય હું તમામ દુનિયાઓના પરવરદિગાર તરફથી રસૂલ છું:

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ ۗ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ

مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٠٥﴾

(૧૦૫) મારા માટે લાયક છે કે અલ્લાહના સબંધમાં સત્ય સિવાય બીજું કાંઈ બોલું નહિ; હું ખરેખર તમારા પરવરદિગાર તરફથી ખુલ્લી દલીલ લઈને આવ્યો છું, માટે બની ઇસરાઇલને મારી સાથે મોકલી દે.

قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ

الصَّٰدِقِينَ ﴿١٠٦﴾

(૧૦૬) (ફિરઔને) કહ્યું અગર તું કોઈ નિશાની લાવ્યો હોય અને જો તું સાચાઓ માંહેનો હોય તો લાવ, તે (નિશાની) રજૂ કર.

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٦﴾

(૧૦૭) આથી (મૂસાએ) પોતાનો અસા (લાકડી) ઝમીન પર નાખી દીધી જે (તેજ વખતે એક ભયંકર અને) સાક્ષાત અજગર બની ગયો.

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنُّظُرِ ﴿١٠٧﴾

(૧૦૮) અને તેણે પોતાનો હાથ (બગલમાં નાખી) બહાર ખેંચી કાઢ્યો કે તરતજ તે દેખનારાઓ માટે સફેદ (ચળકાટવાળો) બની ગયો.

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾

(૧૦૯) જે દેખીને) ફિરઝૌનના સરદારોએ કહ્યું કે
નિ:સંશય આ એક હોશિયાર જાદુગર છે.

يُرِيدُ أَنْ يُنْخِرَ جَكْمَ مَنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾

(૧૧૦) જે તમને તમારા દેશમાંથી હાંકી કાઢવા
ચાહે છે; માટે તમે (તેના વિષે) શું સલાહ આપો
છો?

قَالُوا أَرْجَاهُ وَأَخَاهُ وَأَرْسَلْنَا فِي الْمَدَائِنِ حَشِيرِينَ ﴿١١١﴾

(૧૧૧) તેમણે કહ્યું કે તે (મૂસા)ને તથા તેના
ભાઈને (હમણાં) પડતા મૂકો અને (સઘળા)
શહેરોમાં ઢંઢેરો પીટનારા મોકલો:

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سِحْرِ عَلَيْهِ ۝۱۱۲

(૧૧૨) કે જેથી તેઓ દરેક હોશિયાર જાદુગરોને તારી હજૂરમાં લઇ આવે.

وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَمُنُّ

الْغُلَبِيِّن ۝۱۱۳

(૧૧૩) અને તે જાદુગરો ફિરઓન પાસે આવ્યા (અને) કહેવા લાગ્યા કે જો અમે વિજયી થઇએ તો અમને જરૂર સારો બદલો મળવો જોઇએ.

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ۝۱۱۴

(૧૧૪) તેણે કહ્યું, હા. (મળશે એટલુંજ નહિ) પણ નિઃસંશય તમે (મારા) અંગત દરબારીઓ માંના બની જશો.

قَالُوا يُمُوْسَى اِمَّا اَنْ تُلْقَى وَاِمَّا اَنْ تَكُوْنَ نَحْنُ الْمُلْقِيْنَ ﴿١١٥﴾

(૧૧૫) (આથી જાદુગરોએ) કહ્યું, અય મૂસા! લે તું (જાદુના દાવ) ફેંકે છે કે અમેજ ફેંકનારા બનીએ?

قَالَ الْقَوَاءُ فَلَمَّا الْقَوَاءُ سَكْرُوْا اَعْيُنَ النَّاسِ وَاَسْتَرْهَبُوْهُمْ

وَجَاءُوْا بِسِحْرِ عَظِيْمٍ ﴿١١٦﴾

(૧૧૬) (મૂસાએ) કહ્યું (તમેજ) ફેંકો. આથી જ્યારે તેમણે (જાદુના દાવ) ફેંક્યા ત્યારે (પ્રથમ) લોકોની

નજર બાંધી દીધી અને તેમને ભયભીત કરી મૂક્યા
અને (ઘણોજ) મોટો જાદુ લઈ આવ્યા.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا
يَأْفِكُونَ ﴿١١٤﴾

(૧૧૭) અને અમોચે મૂસા તરફ વહી મોકલી કે તું
તારો અસા (લાકડી) નાખી દે, જેથી (મૂસાએ
પોતાનો અસા જમીન પર નાખ્યો કે તરતજ) તે
તેમણે જે પ્રપંચ રચ્યાં હતા તેને ગળી જવા
લાગ્યો.

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾

(૧૧૮) પછી એવી રીતે સત્ય પૂરવાર થઇ ગયું અને જે કાર્યો તેઓ કરતા હતા તે નિષ્ફળ ગયાં.

فَغْلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صُغْرَيْنِ ﴿١١٩﴾

(૧૧૯) જેથી તેઓ ત્યાંજ પરાજીત બની ગયા અને શરમથી ઝલીલ બની પાછા ફર્યા.

وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سُجُودِينَ ﴿١٢٠﴾

(૧૨૦) તે સઘળા જાદુગરો પોતાની મેળે સિજદામાં ઢળી પડ્યા.

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾

(૧૨૧) તેઓ કહેવા લાગ્યા કે અમે દુનિયાઓના પરવરદિગાર પર ઇમાન લાવ્યા છીએ:

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾

(१२२) (એટલે કે) મૂસા તથા હારૂનના પરવરદિગાર પર.

قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهٖ قَبْلَ اَنْ اٰذِنَ لَكُمْ ؕ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكْرٌ مُّمۡوَهُ فِي الْمَدِيْنَةِ لِتُخْرِجُوۡا مِنْهَا اَهْلَهَا ؕ فَسَوْفَ تَعْلَمُوۡنَ ﴿١٢٣﴾

(१२३) ફિરઓને કહ્યું શું તમે તેના પર ઇમાન લાવો છો, એ પહેલાં કે હું તમને (તેમ કરવાની) પરવાનગી આપું? નિ:સંશય આ તમારી ચાલબાજી છે કે જે તમોએ આ શહેરના રહેવાસીઓને અહીંથી

કાઠી મૂકવા (માટે) ચલાવી છે, પણ આગળ જતાં
(તેનું પરિણામ) જાણી લેશો.

لَا قُطِعَنَّ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلُكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَا صَلِّبَنَّكُمْ

أَجْمَعِينَ ﴿١٣٣﴾

(૧૨૪) હું તમારા સામ સામેના હાથ પગ અવશ્ય
કાપી નાખીશ, પછી તમો સર્વેને શૂળીએ ચઢાવીશ.

قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٣٤﴾

(૧૨૫) તેમણે કહ્યું કે અમે તો ખરેખર અમારા
પરવરદિગાર તરફ પાછા રજૂ થઈએ છીએ.

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ أَمَّأَ بِأَيْتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَ تَنَاطُ رَبِّنَا

أَفْرَغَ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٣٥﴾

(૧૨૬) અને તું અમારાથી માત્ર એટલી વાત પર
 વેર લેવા યાહે છે કે અમે અમારા પરવરદિગારની
 નિશાનીઓ પર ઇમાન લઇ આવ્યા છીએ કે જે
 (પ્રત્યક્ષ રીતે) અમારી પાસે આવી (ચૂકી છે); અથ
 અમારા પરવરદિગાર ! તું અમને (અસાધારણ)
 ઘૈર્ય અર્પણ કર, અને અમારો અંત ઇસ્લામ ઉપરજ
 લાવજે.

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا
 فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَالْهَتَكَ ط قَالَ سَنُقْتِلُ أَبْنَاءَهُمْ
 وَنَسْتَحْيِ نِسَاءَهُمْ ء وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٦﴾

(૧૨૭) અને ફિરઔનની કૌમના આગેવાનોએ (તેને) કહ્યું કે શું તું મૂસા તથા તેની કૌમને છોડી દેશે કે તે (આખા) દેશમાં ફસાદ ફેલાવે અને તને તથા તારા માઅબૂદોને ત્યજી દે? (ફિરઔને) કહ્યું અમે ટૂંક વખતમાં તેમના પુત્રોને મારી નાખીશું અને તેમની પુત્રીઓને (કનીઝો બનાવવા માટે) જીવતી રહેવા દઈશું, અને નિઃસંશય આપણેજ તેમના પર સત્તાવાન છીએ.

قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا ۗ إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾

(૧૨૮) મૂસાએ પોતાની કૌમને ફરમાવ્યું કે તમે અલ્લાહ પાસે મદદ માંગો અને ધીરજ રાખો;

બેશક આ સર્વ ભૂમિ અલ્લાહની જ છે, તે પોતાના બંદાઓમાંથી જેને યાહે છે તેને તેનો વારસ બનાવે છે; અને (ઉત્તમ) પરિણામ પરહેઝગારો માટેજ છે.

قَالُوا أَوْذَيْنَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ
عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ
فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾

(૧૨૯) (બની ઇસરાઇલ) બોલ્યા કે અમોએ તો તારા આવવા પહેલાં પણ (ઘણાં) સંકટો સહ્યાં છે અને તારા આવવા પછી પણ; (મૂસાએ) ફરમાવ્યું સંભવિત છે કે તમારો પરવરદિગાર તમારા દુશ્મનોનો નાશ કરી નાખે અને તમને આ ભૂમિમાં

तेमना स्थाने उत्तराधिकारी बनावी हे, पछी ज़ुये
के तमे केवां कार्यों करो छे.

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ
لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

(१३०) अने बेशक अमोये फिरऔनवाणायोने
(प्रथम) दुकाण तथा इण (इणादि)नी नुकसानीमां
सपडाव्या के कदायने तेओ येते.

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ ۗ وَإِنِ تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ
يَّطِيرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

(૧૩૧) (પણ) પછી જ્યારે તેમને લાભ થતો ત્યારે તેઓ કહેતા કે આ તો અમારો હક છે; અને અગર તેમને કોઈ દુઃખ પહોંચતું તો તેને મૂસા તથા તેના સાથીઓની પનોતી ગણી કાઢતા; ખબરદાર રહો કે તેમની પનોતી માત્ર અલ્લાહ તરફથી જ છે પણ તેઓ માંના ઘણા ખરા જાણતા નથી.

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا ۖ فَمَا نَحْنُ لَكَ

بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

(૧૩૨) અને તેમણે કહ્યું કે જો તું ગમે તેવી નિશાની અમારી પાસે લઈ આવે કે જે વડે અમારા પર જાદુ કરે તો પણ અમે તો તારા પર કદી પણ ઇમાન લાવીશું નહિ.

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ
 وَاللَّمَ آيَةٍ مُفَصَّلَةٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا
 مُجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾

(૧૩૩) જેથી અમોએ તેમના પર તોફાન મોકલ્યું
 અને તીડો તથા જૂંઓ તથા દેડકાં તથા લોહી (નું
 તોફાન મોકલ્યું), આ (દરેક અમારી કુદરતની)
 પ્રત્યક્ષ નિશાનીઓ હતી; છતાપણ તેઓ અભિમાની
 જ રહ્યા અને (ખરેજ) તેઓ પાપી લોકો હતા.

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يُمُوسَىٰ اذْعُنَا رَبَّكَ بِمَا عٰهَدَ
 عِنْدَكَ ۗ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ
 مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٣﴾

(૧૩૪) અને જ્યારે તેમના પર કોઈ અઝાબ આવતો ત્યારે કહેતા કે અય મૂસા! અમારા માટે તારા પરવરદિગારે તારી સાથે જે વાયદો કર્યો છે તે પ્રમાણે તેની પાસે અમારા માટે દુઆ માંગ; અગર તું અમારા ઉપરથી આ અઝાબને ટાળી દેશે તો અમે ખરેખર તારા પર ઇમાન લાવીશું અને બની ઇસરાઇલને પણ તારી સાથે જરૂર મોકલી દઈશું.

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ آجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ
يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾

(१३५) पछी ज्यारे अमे तेमना पर अआबने
येक मुदत माटे उठावी लेता त्यारे ये मुदत पूरी
थतां पहेलांज तेओ पाछुं वचनभंग करता.

فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَعْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾

(१३६) छेवटे अमोये तेमनाथी (पूरेपूड़) वेर लीधुं
अने तेमने समुद्रमां डुबाडी दीघा, ये माटे के तेओ
अमारी आयतोने जूठलाव्या करता हता अने
तेनाथी तेओ बेदरकार रहेता हता.

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ
 وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ
 بَنِي إِسْرَائِيلَ ۖ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ
 وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٤﴾

(૧૩૭) અને અમોએ તે કૌમને કે જે કમજોર
 ગણવામાં આવતી હતી તેને તે ભૂમિ કે જેને
 અમોએ (ફળદ્રુપતા માટે) બરકત વાળી બનાવી
 હતી તેના પૂર્વ તથા પશ્ચિમના વારસ બનાવ્યા;
 અને (આવી રીતે) બની ઇસરાઇલના સંબંધમાં
 તેમના ધૈર્યના કારણે તારા પરવરદિગારનો (સાચો
 અને) ઉત્તમ વાયદો પૂરો થઈ ગયો; અને ફિરઓન

તથા તેની કૌમે જે જે કારીગરી કરી હતી તેનો તથા જે જે (મોટી ઇમારતો) તેઓ બાંધતા હતા તે સર્વેનો અમોએ સદંતર નાશ કરી નાખ્યો.

وَجُوزُنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى
 أَصْنَامٍ لَهُمْ ۗ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ۗ
 قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾

(૧૩૮) અને અમે બની ઇસરાઇલને સમુદ્ર પાર પહોંચાડી દીધા; પછી તેઓ એક એવી કોમ પાસે પહોંચ્યા કે જે પોતાની મૂર્તિઓની પૂજામાં રોકાયેલા હતા. (એ દેખી તેઓ) બોલ્યા કે અય મૂસા! અમારા માટે પણ એક એવોજ માઅબૂદ

બનાવી આપ જેવા કે આ લોકો પાસે માઅબૂદો છે.
(મૂસાએ) કહ્યું નિઃસંશય તમે અજ્ઞાની લોકો છો.

إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبَرُّوْنَ مَا هُمْ فِيهِ وَبَطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

(૧૩૯) બેશક આ લોકો જે (ધર્મ)માં રચ્યા પચ્યા
રહે છે તે અવશ્ય નાશ પામનાર છે અને જે કાર્યો
તેઓ કરે છે તે એળે જશે.

قَالَ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾

(૧૪૦) (વળી) તેણે કહ્યું શું હું તમારા માટે
અલ્લાહના સિવાય બીજો માઅબૂદ શોધી આપું
જ્યારે કે તેણેજ તમને સઘળી દુનિયા પર શ્રેષ્ઠતા
આપી છે?

وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ۖ
 يُقْتَلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ ۗ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ
 مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٣١﴾

(૧૪૧) અને (તે સમયને યાદ કરો) જ્યારે કે અમોએ તમને ફિરઔનીઓ (ના હાથમાં)થી છુટકારો આપ્યો કે જેઓ તમને સખતમાં સખત દુઃખ આપતા હતા, તમારા છોકરાઓને મારી નાખતા તથા તમારી છોકરીઓને (કનીઝો બનાવવા માટે) જીવતી રહેવા દેતા; અને તેમાં તમારા પરવરદિગાર તરફની તમારા માટે ઘણી સખત કસોટી હતી.

وَوَعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَّمْنَا بِعَشْرِ فِتْنَةٍ مِيقَاتِ
 رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ۗ وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي
 قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٣٣﴾

(૧૪૨) અને અમોએ મૂસાને (તૌરેત આપવા માટે) ત્રીસ રાત્રિઓની મુદત નક્કી કરી હતી અને (પછી) એક દાયકો ઉમેરી તે (મુદત) પૂરી કરી, જેથી તેના પરવરદિગારે નક્કી કરેલી મુદત ચાલીસ રાત્રિઓમાં પૂરી થઈ ગઈ અને (તૂર પર જતી વખતે) મૂસાએ પોતાના ભાઈ હારૂનને કહ્યું કે તું મારી કોમમાં મારો પ્રતિનિધિ બનીને (લોકોની)

